

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 14

15. JULI 1933

82. AARGANG

DEN EVIGE ÆGTESKABSPAGT.

Af Ældste A. William Lund,

Direktor for Utahs genealogiske Selskab.

Ægteskabet er af indgribende Betydning for hele Menneskeheden. Det er indstiftet af Gud som den guddommelige Orden, hvorved Jorden skulde befolkes. Skriften lærer os, at Adam, det første Menneske, og hans Hustru Eva blev skabt i Guds Billede, og det første Bud, der blev givet dem, var: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden,«

Det første Ægteskab udfortes af Gud Faderen selv, og Adam og Eva forenedes i den hellige Ægtestand, for Doden kom ind i Verden. Døden har derfor ingen Del i Ceremonien, og der blev paa ingen Maade taget Hensyn dertil af den Almægtige, da han gav Manden Kvinden som en Medhjælp og en Ledsagerinde. Det er meget sandsynligt, at denne Forbindelse skulde være evig, og da Døden derfor ikke har nogen Del i Pagten, har den heller ingen Magt til at annullere den Pagt, som fortsatte, efter at Døden kom ind i Verden, og maa fortsætte i Opstandelsen for evigt. Ethvert andet Synspunkt er en Krænkelse af de Kendsgerninger, der omtales i den hellige Skrift.

Hvor lykkelige vore første Forældre maa have været ved Tanken om den Kundskab, at deres Forening skulde vare for evigt, for Guds Handlinger er evige. I Prædikerens Bog

læser vi: »Jeg véd, at hvadsomhelst Gud gør, vil det være for evigt.«

Dette maa være sandt, for den Almægtige tænker ikke i dødelige Begrænsningers Vendinger, som Mennesket gør. Kristne Mennesker indrommer i Almindelighed, at Ægteskabet er indstiftet af Gud, selv om de ikke har Held med sig i at fatte den fulde Betydning af dets evige Natur. Gennem Ægteskabet er det anordnet, at Aander skal komme ind i denne Verden og blive ikklædt fysiske Tabernakler. Børn, der saaledes er født i denne dødelige Vrden, er ogsaa skabt i Guds Billede og er de samme Love underkastet, der blev givet vore første Forældre i Begyndelsen. Ved at vise Lydighed mod dem vil de til sidst modtage Fylden af Glæde og Lykke i det celestiale Rige.

For Adam og Eva var Ægteskabet mere end blot en Kontrakt; det var en hellig Pagt, og det skulde det være for alle. Gud, som indstiftede denne evige Pagt, har værnet den med højtidelige Løfter og Forpligtelser. Brud paa denne hellige Pagt straffes meget alvorligt. De, der er utro mod deres Ægteskabsløfter eller som uretfærdigt og ulovligt har Maskepi med Kilden til Livet, skal lide under Guds Vrede og skal finde sig selv kastet ud fra hans Nærværelse. De Sidste Dages Hellige belæres om, at Utroskab mod den hellige Ægteskabs-pagt er en af de mest afskyelige Forbrydelser, der i Skyld af den Almægtige anses som det værste næst efter Mord, hvorved uskyldigt Blod udgydes.

Kærlighed skulde være det ledende Princip i alle Ægteskaber. En Mand og Hustru skulde elske hinanden af hele deres Hjerte og være villige til, om det er nødvendigt, at give deres Liv for hinanden. Det Ægteskab, der er bygget paa Kærlighed, bringer Lykke og Glæde til alle, der har Del deri. Kan man tro, at naar Doden holder sit Indtog, at Kærligheden vil høre op? Det er sikkert, at en Mand kun kan være fuldstændig lykkelig i den Ægteskabsform, der binder ham og hans Hustru til hinanden gennem Evighederne.

PRÆSTEDØMMET OG MYNDIGHEDEN GENGIVET.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige paastaar, at Guds Præstedømme, som besidder Myndigheden til at binde paa Jorden og i Himlen, er blevet gengivet til Jorden, og at Mennesker igen er blevet ikklædt den Myndighed, hvorved en Kvinde kan vies til en Mand, ikke blot for Tid, men for al Evighed. Børn kan ogsaa blive beseglet til deres Forældre, og saaledes kan Familieorganisationen eksistere for evigt. Med en saadan Tro er det da noget Under, at Ægteskabet

er en meget hellig Ordinance for Medlemmerne af Jesu Krist Kirke af Sidste Dages Hellige?

Intet andet Folk betragter Ægteskabet som en vedvarende Tilstand af Livet efter Døden eller tror, at Familieorganisationen vil fortsættes paa den anden Side. En Sidste Dages Hellig kan ikke fatte en Himmel, hvor alle disse Baand og kære Forbindelser bliver opløst. Kundskaben om, at alle de kærlige og omme Slægtskabsforbindelser i dette Liv vil eksistere i den evige Verden, gør hans Forventning om og Forstaaelse af Himlen til en Glæde. Paulus sagde:

»Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren. Thi ligesom Kvinden er af Manden, saaledes er ogsaa Manden ved Kvinden; men altsammen er det af Gud.« (1. Kor. 11. Kap. 11. og 12. Vers.)

For mig betyder dette Skriftsted, at i Guds Plan vil Ægteskabspagter mellem Mænd og Kvinder kun eksistere efter dette dødelige Liv, hvis de kontraherende Parter er blevet forenet i Ægteskabet ved Ordinancer, der er givet af Herren og udført af en, der har Myndighed fra Herren til at vie dem paa denne Maade. En saadan hellig Forbindelse gør Mænd til bedre Ægtefæller og Fædre, og Kvinder til bedre Hustruer og Modre, for det giver dem i større Udstrækning en bedre Forstaaelse af de Forpligtelser, de er underkastet, ved at lære deres Born Moralitetens og Retfærdighedens Principper.

Det er vidunderligt at tænke over den Sandhed, at Beseglingen af Forældre og Born for Evighed er blevet gjort mulig ved Ordinancernes Gengivelse og Myndighed til at administrere dem. Dette gør Forældrenes Lykke endnu fuldstændigere, fordi Bornene altid vil fortsætte i denne Slægtskabsforbindelse til dem. Denne Tro berøver Døden for sin Rædsel. En Mand, der lægger sin Hustru i Graven, Hustruen, som mister sin Mand, og Forældrene, der beroves deres Born, ved, at saadan Adskillelse kun er midlertidig. Kundskaben om, at de atter skal forenes og bo som en Familie gennem Evighed, bringer Haab og Glæde i Stedet for Sorg.

Denne straalende Sandhed gores os klar ved en Aabenbaring, der blev givet Joseph Smith:

»Og atter sandelig siger jeg dig, om en Mand ægter en Hustru ved mit Ord, som er min Lov og formedelst den ny og evige Pagt, og det er beseglet paa dem ved Forjættelsens Helligaand af ham, som er salvet, og som jeg har beskikket til at holde denne Myndighed og dette Præstedømmes Nøgler; og det skal blive sagt til dem — I skulde komme frem i den første Opstandelse, og om det bliver efter den første Opstandelse, da den næste Opstandelse; og de skulde arve Tro-

ner, Riger, Fyrstendommer, Magter og Herredommer, alle Højder og Dybder; da skal det skrives i Lammets Livsens Bog, at han ikke skal begaa Mord, hvorved uskyldigt Blod udgydes, og om I forblive i min Pagt og begaa intet, hvorved uskyldigt Blod udgydes, saa skal det ske dem i alt, hvad som helst min Tjener har udtalt paa dem, gennem Tid og al Evighed, og det skal have bindende Kraft, naar de er ude af Verden, og de skulde gaa forbi Engle og Guder, som er satte der, til deres Ophøjelse og Herlighed i alle Ting, saasom beseglet er paa deres Hoveder, hvilken Herlighed vil blive en Fylde og en Fortsættelse af Slægten fra Evighed til Evighed.« (Pagtens Bog 132: 19.)

DE TROFASTES ARV.

Den kristne Verden lærer, at de trofaste skal arve Kroner og sidde paa Troner. Det at bære en Krone vilde sandelig være uden Betydning, hvis Bæreren ikke har nogen Magt, og det at sidde paa en Trone vilde være en tom Tidsfordriv, hvis der ikke var et Område at regere over. Gennem denne Aabenbaring belæres vi om, at det at arve Kroner og Troner betyder, at de, der opnaar dem, skal have Magt til at udøve Herredomme over Riger og Fyrstendommer.

Det Spørgsmaal kan opstaa: Hvem vil de regere over? Dette Spørgsmaal besvares ved Herrens Lærdomme, der er givet angaaende Familieorganisationen. Hans Lofte er for dem, der vinder Ophøjelse, at der skal være en Fortsættelse af Slægten for stedse. Det vil sige, der skal gives dem Evne og Magt til evig Forøgelse. Saa vil den trofaste Mand regere over sin Familie, over sine Efterkommere, som er forbundet med ham ved den evige Ægteskabspagt.

Blandt de Sekter, der eksisterede, da Frelseren vandrede her paa Jorden, var Saddukæerne. De lærte, at der ikke var nogen Opstandelse fra de døde. Ved en vis Lejlighed spurgte de Mesteren, hvem en vis Kvinde skulde tilhøre, der, underkastet Mose Lov, havde ægtet en Mand, som døde uden Afkom og efterlod sin Hustru til sin Broder. For sin egen Dod var hun efter Tur blevet gift med hver af de syv Brodre. De sagde da: »Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen?« Jesus svarede dem meget tydeligt, da han sagde: »I fare vild, idét I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft.« Havde disse Saddukæere forstaaet Ægteskabsordenen som indstiftet af Gud, og at Mennesket ikke kan adskille, hvad Gud har sammenføjet, vilde de have vidst, at denne Kvinde kun kunde blive den enes Hustru, med hvem hun var blevet forenet ved Herrens Myndighed for Evighed.

Med de andre var hun kun gift for dette Liv og ikke for Livet herefter.

Medmindre Mand og Hustru er viet ved Guds Myndighed, bliver de ved Doden atter enligstillet, fordi de ikke har noget Krav paa hinanden. De har opfyldt deres Kontrakt, indtil Doden skulde skille dem ad, og den er derfor ikke i Kraft mere, hverken medens de er døde eller efter Opstandelsen. Heraf han vi forstaa den Kraft, der laa bag ved Frelserens Svar: »For i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de er ligesom Guds Engle i Himmelen.« En Aabenbaring til Joseph Smith gør dette mere klart:

»Om en Mand derfor ægter en Hustru i denne Verden, og han ikke vies til hende af mig eller ved mit Ord, og han gør Pagt med hende saalænge han er i Verden, og hun ligeledes med ham, da er deres Ægteskab og Pagt ikke gyldige, naar de er døde og ude af Verden; de er derfor ikke bundet ved nogen Lov, naar de er ude af Verden.

Naar de derfor er ude af Verden, da hverken gifte de sig eller bortgiftes, men er som Engle i Himlen.« (Pagtens Bog 132: 15—16.)

ÆGTESKABER UDFØRES FOR DE DØDE.

Paa Grund af denne Frelserens Udtalelse til Saddukæerne har nogle lært, at der ikke vil blive noget Giftermaal i Livet her efter. Sædvanligvis er deres Argument, at Ægteskabet kun tilhører denne Jord. Sandt er det, at Ægteskabet ligesom Daaben udføres her i denne dødelige Tilstand. Det betyder imidlertid ikke, at der ikke er nogen Udvej beredt, hvorved Vielse og Daab kan udføres for dem, der er døde. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige lærer, at vor Herre døde og opstod, for at vi kan leve; gennem Forsoningen udførte han det for os ved stedfortrædende Arbejde, som vi ikke selv kunde gøre. Derfor hævder vi med fast Overbevisning, at Ægteskab, Daab og enhver Ordinance, der er nødvendig for at opnaa evigt Liv, kan udføres af de levende og ved stedfortrædende Arbejde for de døde i Guds hellige Templer. I dette Øjemed er Templer blevet oprettet, og i dem findes Guds Myndighed til at administrere disse Ordinancer.

Ingen større Glæde kan blive en Kvinde til Del end at vide, at hun ved Ægteskabspagtens Evighed altid vil være Moder for dem, for hvem hun har lidt saa meget, og som hun elsker saa højt. Hvilken større Ære kan blive en Mands end at have det Privilegium at gaa Side ved Side, Arm i Arm gennem al Evighed med sin Hustru, som har vovet sig ned i Dodens Skyggedal for at blive Moder til hans Børn? —

Radiotale holdt Søndag den 14. Maj 1933 i Salt Lake City, Utah.

DEN DANSKE MISSION.

NY MISSIONÆR I DEN DANSKE MISSION.

Broder Carlos Andersen, der er Medlem af Københavns Gren, er blevet kaldet til at virke som Missionær i den Danske Mission og er blevet beskikket til at arbejde i Aarhus Distrikt.

Fredag den 30. Juni blev der i København holdt en Afskedsfest for ham, hvor et udmærket Program blev udført, og hvor Broder Andersen tog Afsked med Søsken. Samme Aften blev Broder Andersen ordineret til Ældste og velsignet og beskikket som Missionær af Missionspræsident Holger M. Larsen.

Broder Andersen er gift og forlader nu sin unge Hustru, Forældre og Søsken for i den kommende Tid at arbejde for Evangeliets Udbredelse. Det er med stor Glæde, at vi byder Broder Andersen velkommen i Missionsmarken; og vi beder, at Herren i rigt Maal vil velsigne Broder Andersen i hans nye Arbejde.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD I AALBORG.

Soster Birgitte Nyboe Nielsen afgang ved Døden den 18. Juni 1933. Soster Nielsen havde i længere Tid være syg. Afdøde var født den 1. September 1856 i Ikast. Hun blev i en Alder af 74 Aar døbt den 12. September 1930 af Missionspræsident Holger M. Larsen.

Begravelsen fandt Sted under Folkekirken Ledelse.

FRA AARHUS.

Onsdag den 14. Juni var Aarhus Sangkor inviteret af Logen »Danmark« til at deltage i en Spadseretur med Logen til Traktorstedet »Thors Molle« i Marselisborg Skov, hvor Koret afholdt en lille Friluftskoncert under vor nye Dirigent, Ældste Richard D. Johnsons Ledelse. Folk, der var til Stede, omringede Koret og gav ivrigt deres Bifald til Kende efter hver Sang. Broder Johnson sang to smukke Sange til Akkompagnement af sin Guitar, der ligedes modtoges med Bifald. Præsident Eldon J. Hansen talte i en Pause om Emnet »Udenforstaaende Folks Opfattelse af Mormonerne« og læste endvidere nogle faa Bemærkninger op, idet han fremhævede de Sidste Dages Helliges gode Egenskaber. Logens Øverste takkede derefter Koret for det Program, der var udført.

M. J.

EN NY SAL INDVIES I ODENSE GREN.

Søndag den 2. Juli blev Odense Grens nye smukke Modesal indviet. Søskende havde pyntet op med et Væld af Blomster, blandt andet en stor Buket mørkerøde Roser.

En stor Forsamling af Søskende og Venner fra Odense og Omegn samt 3 Missionærer fra Esbjerg Distrikt var til Stede, og efter at Mødet var aabnet med Salmen »Kom Hellige« og Bøn af Missionær Holger A. Jorgensen, blev en Sang, skrevet for Anledningen af Søster Johanne Larsen, afsunget. Missionspræsident Holger M. Larsen indviede derefter Salen med Bøn, hvorefter en Solo: »Jeg vil gaa, hvorhen du kalder mig«, blev sunget af Br. Andreas Frstrup fra Aalborg, en kort Tale af Broder Marius Lövendahl og Taler af Distriktspræsident Paul W. Jespersen og Missionær Owen M. Christensen, alle fra Esbjerg.

Til Afveksling Salmen »Guds Aand som en Ild«.

Derefter talte Missionspræsident Holger M. Larsen og gav gode Raad og Formaninger og lyknskede Søskende i Anledning af den smukke nye Sal, vi nu havde faaet.

Til Slut Salmen »Kom Israels Ældster«.

Taksigelse ved Søster Karoline Schultz.

H. A. J.

MINDEDAGE

Ældste Søren Christensen, der er Medlem af Københavns Gren, fyldte Mandag den 10. Juli 1933 80 Aar, og »Skandinaviens Stjerne« ønsker i denne Anledning at sende de bedste Hilsener og Lyknskninger til vor trofaste Broder.

Broder Christensen blev døbt den 1. Juni 1905 i Aarhus, hvilken Gren han saa tilhørte de følgende Aar, og hvor han overværede alle sine Moder. I 1910 flyttede han ud paa Vestkysten, hvor han nedsatte sig som Købmand; Broder Christensen var nu isoleret fra Kirken, idet han ikke i den Del af Landet havde Lejlighed til at overvære sine Moder, men han mistede dog aldrig Vidnesbyrdet om Evangeliets Guddommelighed. Senere kom han til København, hvor han atter kom i Forbindelse med Kirken; især var det Broder Christensen en Glæde atter at træffe daværende Missionspræsident Joseph L. Petersen, der paa den Tid, da Broder Christensen blev døbt, var Præsident i Aarhus. Det var ogsaa af Præsident Petersen, at Broder Christensen blev ordineret til Ældste.

Broder Christensen er en trofast Sidste Dages Hellig, der regelmæssigt betaler sin Tiende og ligeledes holder Visdomsordet. For nogle faa Maaneder siden beskikkedes han til

Lokalmissionær af Missionspræsident Holger M. Larsen og varetager med Flid og Interesse denne Gerning.

Vi beder, at Herren vil velsigne Broder Christensen i rigeligt Maal i de kommende Aar, at han maa faa en fredfyldt og lykkelig Livsaften.

O. B. W.

EFTERKOMMER AF SIDNEY RIGDON AFLÆGGER VIDNESBYRD.

Fornylig modtoges et Brev paa det første Præsidentskabs Kontor, adresseret til Præsident Charles W. Penrose.

Ved at aabne det fandt man ud af, at det var kommet fra John C. Ellis, en Datterson af Sidney Rigdon, der var en af de fremragende Skikkelser i Kirkens tidlige Historie. Poststempellet viste sig at være fra Miami, Florida. Præsident Anthony W. Ivins paatog sig at skrive til Herr Ellis og give ham Oplysning om, at Præsident Penrose var død for flere Aar siden, og vedlagde en Del Kirkelitteratur sammen med Brevet.

For nogle faa Dage siden modtog Præsident Ivins følgende Svar fra Herr Ellis, der hermed aftrykkes paa Grund af dets Interesse og historiske Værdi:

»Kære Broder: Ord kan ikke udtrykke min Taknemmelighed mod Dem, fordi De sendte tre Eksemplarer af Deres Bøger, henhørende til den eneste sande Kirke i Kristendommen. Det er mig tilladt at hilse Dem som Broder, noget jeg ikke kunde gøre før, for jeg blev døbt og bekræftet som Medlem af Kirken sidste Søndag af Ældste Cunningham, og saa vidt som min Kundskab rækker, er jeg den tredie Generation af Sidney Rigdon til at gøre dette, idet jeg er hans Datterson. Min Moder er Nancy Rigdon, hvis Navn omtales ret hyppigt i Kirkens tidlige Optegnelser.

»Det er unyttigt at sige det, at medens jeg ofte har tænkt over det, kan jeg ikke sige, hvad der tilskyndede mig til at skrive til Broder Penrose, onskende ham til Lykke med hans bemærkelsesværdige Pjece »Straaler af levende Lys«, som en eller anden sendte til mig (Navn ubekendt). Da jeg var temmelig kendt med Bibelens Skriftsteder, kunde jeg ikke andet end føle mig paavirket. De svarede paa det Brev, der oplyste om Præsident Penroses Dod for nogle Aar siden, idet De paa samme Tid sendte mig de omtalte Bøger.

»De vækkede min sovende Aand efter at have læst dem, og nærrede et oprigtigt Ønske om at mødes med Deres Folk. Det tog mig omtrent fire Uger at finde ud af, hvor Missionen her

var, og jeg gik til den Yderlighed at skrive til Præsident Callis for at faa Beliggenheden fastslaaet. Lige saa snart jeg erfarede det, overværede jeg det første Mode Sondag den 8. Januar og havde den Glæde at lytte til Eders Missionærer, to unge Damer, Froknerne Vera Scadden og Thelma Call, der begge var fra Utah. Froken Scaddens Tale gjorde et dybt Indtryk paa mig, thi hvert Ord, hun sagde, syntes at have Sigte til mig, og bag efter fortalte de mig begge, at de havde bedt for mig, at jeg maatte være i Stand til at modtage mere Lys med Hensyn til deres Kirke.

»Jeg overlader det til Dem, Broder Ivins, hvilken Lejlighed havde jeg til at slippe fra at slutte mig til Kirken, naar to saadanne hengivne Missionærer som disse to bad vor himmelske Fader om at aabne mine Øjne. Der siges: »De retfærdiges Bonner gavner meget«, og vor himmelske Fader syntes naadig nok til at efterkomme deres Anmodning og Bon; og her er jeg et fuldt forbundet Medlem af Eders Kirke. Jeg maa sige, at det var en lykkelig Dag for mig, da Aanden bevægede mig til at fortsætte, indtil jeg fandt Missionen her.

»Naar jeg læser det 76. Kapitel i Pagtens Bog angaaende Aabenbaringen til Joseph Smith og Sidney Rigdon om de tre Grader af Herlighed i Evighedens Rige, maa jeg stirre i Forbavselse; i omtrent syv Aar havde jeg skrevet om det samme og havde faaet alle mine Oplysninger fra Bibelen. Jeg kunde nemt se, at det Nye Testamente angaar ene og alene det celestiale Rige. Kirker har begaaet en Fejl ved at forsøge at »presse« Menneskeheden gennem »den snævre og trange Port« ind i Himlen, og da de ikke kunde det, saa overantvorde Syndere til et evigt brændende Helvede.

»Jeg havde aldrig hørt om denne Aabenbaring, for jeg læste den omtrent en Maaned før, jeg horte fra Dem, og jeg har givet Eksemplarer af den til Folk, der ønskede den. For denne Handling blev jeg meget kraftigt fordømt af Theologer, saa De kan let forstaa, hvorfor Deres Kirke appellerer til mig, og jeg greb enhver Lejlighed til at komme i Forbindelse med den. Jeg var mere end henrykt ved at komme sammen med dem, der virkelig forstod Bibelen.

»Jeg har fundet, at mit Samkvem med Søkende er en virkelig Glæde og Lykke, og hver Embedsmand og Medlem i denne Mission har bestræbt sig paa at forøge min Kundskab i Sandheden.

»Hvilken Glæde er det ikke at overvære Sondagsskolen og de andre Moder og at se unge Drengene og Piger paa Forhøjningen bede til Gud, bedende om guddommelig Beskyttelse og Visdom til at studere den hellige Skrift. Det kan ikke ses i nogen anden Kirke i dette Land, for Jesu Kristi Kirke

fordrer af os, at vi skal være Arbejdere i Vingaarden og ikke »Bænkevarmere«. Takket være Gud, at vor Tro kræver, at enhver skulde arbejde for Oprettelsen af Guds Rige. Jeg har snart naaet den saakaldte »Stovets Alder«, men De kan være sikker paa, at saalænge jeg kan aande og tale, skal »Mormonismen« være mit Livs Indhold. Jeg maa opnaa en Plads i det celestiale Rige, og jeg skal gore alt for at faa andre til at se det straalende og skinnende Lys, der stirrer os i Ansigtet.

»Jeg kunde skrive tyve Sider med mine Erfaringer i de forskellige Kirker, og hvad jeg har set i Jesu Kristi Kirke, men De har ikke Tid til at læse det, og jeg vil heller ikke trætte Dem længere. Alt, hvad jeg ønsker at fortælle Dem, er om den uendelig store Glæde, De gjorde mig, da De gav mig de Boger, og om Guds Aand, der hvilede paa Søster Scadden, da hun naaede mit Hjerte ved sine Ord i sin Tale. Jeg takker sandelig alle Medlemmerne af denne Mission for deres Venlighed imod mig, og jeg haaber og beder, at vi vil blive et ubrudt Baand i det Kongedømme, som vor himmelske Fader er ved at berede for os. Maa Gud skænke os sine Velsignelser og give os Fremgang i alle vore retfærdige Foretagender. Deres John C. Ellis, Miami.« —

(Deseret News, den 15. April 1933.)

SALVELSE OG HAANDSPAALÆGGELSE.

En ny Ordinance er blevet antaget af Englands Kirke. Aldrig, siden Kong Henrik den Ottende trodsede Paven og indstiftede den nuværende Statskirke, har Salvelse og Haandspaalæggelse dannet en Del af Englands Kirkes Ritualer. Dog er formel Anerkendelse af en saadan Handling nylig givet i et Bispekonvent i Canterbury.

Naturligvis kan der ikke gores nogen Indvending mod Ordinanceen selv. Kristus indførte den selv og lærte om den, hvad de fordums Apostle ogsaa gjorde. Dog kan ethvert religiøst Samfunds Ret til kort og godt at adoptere en saadan Praksis ikke andet end betvivles. Indrømmer Englands Kirke da den fulde Brugbarhed af en Ordinance, som den har forsomt i over fire Hundrede Aar?

Sammenstodende Meninger angaaende det nye Forslag udtryktes af de forskellige Biskopper, der overværede Mødet. Følgende Uddrag danner en interessant Kommentar til den Enighed, der eksisterer mellem Potentaterne af en af de største saakaldte kristne Kirker.

Dr. Barnes, Biskop af Birmingham:

Jeg kan ikke akceptere det Princip, Forslag eller den Forstaaelse, at Olie, der er velsignet af en Præst, kommer i en saadan Tilstand, at den faar Kraft til at helbrede. Dersom vi antager dette Princip, vil vi være gaaet et Skridt tilbage mod religiøst Barbari. Det er vor Pligt at modsætte os alle saadanne Tendenser mod religios Degeneration. Jeg beder om, at vi ikke skal konkurrere i en Virksomhed af denne Slags. Hvis vi gør det, tror jeg ikke, at vi kan bevare vor Selvrespekt, ej heller bevare Englands veluddannede Mænds og Kvinders Agtelse.

Biskoppen af Truro:

Jeg giver Forslaget min Støtte, ikke alene fra et religiøst Synspunkt, men ogsaa grundet paa moderne Psykologi og Lægevidenskab.

Biskoppen af St. Edmundsbury og Ipswich:

Det er noget, som jeg ikke kan lade være med at betragte som værende overtroisk.

Ærkebiskoppen af Canterbury:

Jeg tror, at Biskoppens (Dr. Barnes) Vanskeligheder vilde fjernes ved nøjere at studere Forslagene og en Forstaaelse af, hvad det altsammen betyder. Jeg tror, at det er at bringe Kirkens Liv og Mission paa Linie med den moderne Lægevidenskabs Fremskridt.

Domprovst Inge fra St. Pauls Kirken fremkom i en af sine seneste Taler med denne Udtalelse med Hensyn til Emnet: Helbredelse:

Det gaar imod mine Følelser, at nogen Præst skulde foregive at være i Besiddelse af overnaturlige eller skjulte Evner til at helbrede. For vor Kirkes Skyld vilde jeg ønske, at vore Ledere, Biskopperne, vilde tale meget tydeligere, end de gør, om den Skade, der gøres ved Helbredeshandlinger. Lad os endelig være fri for nogen som helst Hokusfokus eller foregive at gøre Mirakler.

Dette er Herrens Ord med Hensyn til dette Emne, som det er givet af Apostlen Jakob:

Er nogen iblandt Eder syg? han kalde Menighedens Ældster; og lad dem bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har praktiseret denne Lærdom med talende Virkning lige siden dens Organisation.

Der er ikke en eneste Kirke i Kristendommen, som ikke uforvarende er blevet paavirket af det gengivne Evangelium.

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:
Eva M. Giertsen

PIONERERNE.

Den 24. Juli er det nojagtig 86 Aar siden, Brigham Young og nogle af de første Mormonpionerer ankom til Saltsødalen, og Brigham Youngs historiske og berømte Ord »Dette er Stedet« lod.

De Sidste Dages Hellige overalt i Verden staar i Taknemmelighedsgæld til disse Pionerer, der saa ædelmodigt drog frem over Sletterne for at skabe sig et nyt Hjem i Bjergdalen.

Det var Mænd og Kvinder, der uden Skygge af Tvivl troede paa det gengivne Evangelium. Deres Vidnesbyrd var saa levende og brændende, at de var villige til at gennemgaa alt for Evangeliets Skyld. Og var Vandringen over Sletterne ikke en lang og trang Vej? Vi kan vel knap nok tilfulde sætte os ind i de Provelser og Besværligheder, som de gennemgik for deres Tros Skyld. — Trods Nød og Fattigdom var de dog rige, thi de ejede »den kostelige Perle«, et brændende Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan forklare deres heltemodige Vandring over Sletterne. De vilde sikkert have givet op, om dette ikke havde været Tilfældet.

Mænd og Kvinder, der udfører Pionerarbejde, maa være stærke og noble Karakterer, for Pionerarbejde modes jo næsten altid med haardnakket Modstand. Det Arbejde, som de udfører, bliver saa godt som aldrig paaskonnet og værdsat efter Fortjeneste i deres Levetid. Lad os virkelig paaskonne disse Utah-Pionerer, men lad os heller ikke glemme vore egne Pionerer i disse Lande. Det var dem, der led for Evangeliets Skyld i denne Del af Herrens Vingaard; det var dem, der bragte os Evangeliet og lærte os Guds Love, Frelsningsplanenn, at kende.

Pionererne indtager en fremtrædende Stilling i vor Kirkes Historie; thi paa dem var der lagt et stort Ansvar, hvis Udfald har haft stor Betydning for os. Hvis de ikke havde røg-

tet dette Kald paa tilfredsstillende Maade, hvad var der saa blevet af os?

Den Aand, der gennemtrængte disse oprigtige og ærlige Sjæle, skulde ogsaa være en væsentlig Del af vort Liv. Skulde vi ikke i Dag med lige saa stor Inderlighed og Fortrosthed til Herren synge William Claytons vidunderlige Salme »Kom Hellige«? Hvilken enestaaende Tro og Tillid til Herren kommer der ikke frem i denne Salme. Tænk over første Vers:

Kom Hellige fremad og frygter ej,
 Kun med Mod fremad drag!
 Skont tornestroet kan synes denne Vej,
 Gud er med dig hver Dag.
 Os bedre er at jage væk
 Unyttig Kummer, Kval og Skræk;
 Og Fryd bor da i hver en Sjæl,
 Alt er vel, alt er vel!

Disse Pionerer var agtet værdige til at »lide for mit Navns Skyld«.

Velsignet være disse ædle og tapre Mænd og Kvinders Minde!

O. B. W.

(Fortsat fra Side 323).

Langsomt men sikkert har dets Sandheder haft Indvirkning paa hele Verden. Nu kommer det Budskab, at Englands Kirke, til Trods for de mest fremtrædende Lederes Meningsforskel, er ved at bryde en Levetids lange Tavsheds Præcedens om Emnet og antage et Princip, der blev gengivet til Menneskeslægten for lidt over Hundrede Aar siden af de sidste Dages Profet, Joseph Smith.

En vigtig Fase af denne Lærdom er imidlertid blevet overset af Englands Kirke, nemlig, at Ordinancen i sig selv ikke er af nogen Værdi, medmindre den administreres af Guds bemyndigede Tjenere. Kristus udpegede eller bemyndigede Halvfjerds til at gaa ud for at prædike Evangeliet. Til alle Tider indprentede han Disciplene den Kundskab, at han havde udvalgt dem. Han sanktionerede aldrig under sin Mission, at Mennesker selv paatog sig nogen Myndighed.

Guddommelig Myndighed til at administrere i Evangeliets Ordinancer er ikke et Krav, som Englands Kirke kommer med. Saaledes bliver den blotte Ceremoni at salve med Olie og at lægge Hænderne paa de syge kun et virkningsløst Symbol. »De har Gudfrygtighedens Skin, men benægter dens Kraft«.

Dennis Mc Carthy.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR AUGUST MAANED.

Møn findes kan en Kærlighed
Som hans, der før os Døden led
Og fra sit Hjem i Himlen kom
For os at fri fra Syndens Dom.

KORLEKTIER FOR AUGUST MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Matt. 7: 12: »Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod Eder, det skulle I ogsaa gøre mod dem; thi dette er Loven og Profeterne.«

Børn over 10 Aar:

Ruths Bog 1: 16: »Og Ruth sagde: Vær mig ikke imod, at jeg skulde forlade dig og vende tilbage fra dig; thi hvor du gaar hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du bliver om Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad betinger en Frelse i Guds Rige?
2. Hvorfor bringer Lydighed Velsignelse?

For Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om de ti Buds Fremkomst.
2. Det fjerde Bud. Hvad loves der dem, der ærer deres Forældre?
3. Jerikos Fald og Erobring.
4. Kristi sidste Maaltid.

For Børn under 10 Aar:

1. Hvorfor elskede Gud Daniel og hans tre Medbrodre saa højt?
2. Hvad skal vi gøre, for at Gud vil elske os?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

23. Juli.

JOSVA.

Lige siden den Dag ved Meribas Vand, som du husker betyder »Strid«, havde Moses vidst, at han ikke vilde fore Israels Børn ind i det forjættede Land. (Se 4. Mosebog 20:

7—13.) Da Moses ikke gik ind i det forjættede Land, gik han fra Moabs Sletter til et Bjerg, der kaldtes Nebo, og saa til Toppen af en Høj »Pisgah«, som var nær ved Jeriko. Fra dette Sted saa han det Land, som Herren fortalte ham, han havde lovet Abraham, Isak og Jakob og deres Efterkommere. Herren paamindede ham igen om, at han ikke vilde faa Lov til at komme derind.

Da Moses havde bragt Israels Born til det forjættede Land, og da han vidste, at han ikke kunde komme ind i det, forstod han uden Tvivl, at hans store Mission nærmede sig Slutningen.

I 40 Aar havde Moses fort Israels Born gennem Ørkenen. Han havde nu Ret til at nyde Hvile og Befrielse for det fordrende og haarde Arbejde. Under hans udmærkede Ledelse var han i rigt Maal blevet æret af Herren, og Bibelen aner- kender denne Kendsgerning, naar den siger: »Men der opstod ikke en Profet ydermere i Israel som Moses, hvem Herren kendte Ansigt til Ansigt, naar man ser hen til alle de Tegn og de underlige Ting, som Herren sendte ham til at gøre i Ægypternes Land, paa Faraos og paa alle hans Tjenere og paa alt hans Land, og til den vældige Haand og til alle de forfærdelige og store Gerninger, som Moses gjorde for al Israels Øjne.« (5. Mosebog 34: 10—12.)

Da Moses folte, at Tiden, da han skulde dø, var kommet, udpegede han Josva til at være sin Efterfølger. Josva skulde ikke alene være Hærfører, men han skulde ogsaa være Herrens Profet og Folkets Dommer. Efter dette kaldte Moses Mængden sammen og gav dem ved Adskillelsen mange Vidsomsord og gav dem flere Love og Bud til at lede dem. Desuden kom han med mange Forudsigelser og efterlod dem en stor profetisk Sang, som har staaet gennem Israels mange Aarhundreder som et Vidnesbyrd om Mose inspirerende Liv og som en guddommelig Vejleder i rigtige Handlinger, som Israel burde udvise. (Se 5. Mosebog 32. Kap.)

Josephus underretter os om, at han overgav de fem Boger, som siden har været kendt under Navnet Mosebøgerne, og som nu udgør de fem første Boger i vor Bibel, til Præsterne og gav dem ligeledes Arken, hvori de ti Bud, der var skrevet paa Stentavlerne, var blevet lagt. Saa paalagde han Israelliterne at besejre Kanaan og at tilintetgøre de uretfærdige Indbyggere og deres Afguder. Han lovede Velsignelser til dem, der vilde dyrke Gud og adlyde hans Love og vandre paa hans Stier, men han fremsagde Forbandelser paa dem, der havde forkastet, hvad Moses havde sagt til dem, og ogsaa paa dem, som i Fremtiden vilde overtræde Guds Love og som vilde leve i Uretfærdighed. Disse Velsignelser og disse For-

bandelser blev en Del af de israelitiske Optegnelser. Saaledes blev Israel advaret om, at hvis de ikke levede et retfærdigt Liv, vilde de igen blive tvunget ind i det gamle Slaveri.

Idet han havde talt saaledes, underrettede Moses endvidere Mængden om, at Tiden var kommet, da han maatte forlade dem. Han bod dem Farvel, velsignede dem endnu engang og anbefalede dem til Herren. Saa forlod han dem.

»Og Moses, Herrens Tjener, døde der i Moabs Land, efter Herrens Mund. Og han begrov ham i Dalen i Moabiternes Land, tværs over for Beth-Peor; og ingen véd hans Grav til denne Dag. Og Moses var hundred og tyve Aar gammel, der han døde; hans Øjne var ikke slovet og hans Kraft var ikke veget fra ham. Og Israels Børn begræd Moses paa Moabiternes slette Marker tredive Dage; og Graadens Dage endtes, Sorgen over Moses. Og Josva, Nuns Son, blev fyldt med Visdomsaand, thi Moses havde lagt sine Hænder paa ham; og Israels Børn horte ham og gjorde, som Herren havde befaleet Moses.« (5. Mosebog 34: 5—9.)

Spørgsmaal.

1. Hvorfor fik Moses ikke Lov til at gaa ind i det forjættede Land? (Se 4. Mosebog 20: 7—12.)
2. Fra hvilket Sted vistes Moses det forjættede Land? (Se 5. Mosebog 34: 1—3.)
3. Fortæl om Valget af Josva. Paa hvilken Maade blev han beskikket til sin Stilling som Leder? (Se 4. Mosebog 27: 15—23; 5. Mosebog 34: 9.)
4. Fortæl om Mose Dod. Hvor og hvorledes blev han begravet? (Se 5. Mosebog 34: 6—12.)
5. Fortæl hvor Kanan ligger. Hvorfor blev det kaldt »Det forjættede Land«? (Se 1. Mosebog 12: 7; 28: 4—13.)
6. Hvad kaldes Kanan i Dag?
7. Hvor gammel var Moses, da han døde? (Se 5. Mosebog 34: 7.)
8. Hvorledes vurderes Moses blandt Profeterne af Bibelen? (Se 5. Mosebog 34: 10.)

---

30. Juli.

DET FORJÆTTEDE LAND.

Efter at Sorgen over Moses var endt, befalede Josva Israels Børn om at berede sig til en Ekspedition, da han lagde Planer om, at de snart skulde over Jordans Flod. Jeriko var den vigtigste By i Kanan og derfor Genstand for Israeliternes militære Operationer. Josva samlede en Hær paa omtrent 50.000 Mand og marcherede med dem til Jordan.

Josva sendte Spioner ud for at faa at vide, hvorledes Kananiternes Stilling var. Disse Mænd var i Stand til at faa de nødvendige Oplysninger om, hvor stærke Jerikos Mure og Porte var. Spionerne var i Stand til at komme ind i selve Byen. Til at begynde med lagde Byens Indbyggere slet ikke Mærke til dem, idet de troede, at de blot var fremmede. Om Natten gik Spionerne til en bestemt Kro, som laa i Nærheden af Muren. Denne Kro blev drevet af en Kvinde, der hed Rahab. Efter Aftensmaaltidet, da Spionerne overvejede, hvorledes de skulde slippe væk, blev deres Tilstedeværelse i Kroen gjort bekendt for Jerikos Hærfører. Han sendte øjeblikkelig nogle af sine Mænd hen for at fange Spionerne, men Kroværtinden, Rahab, skjulte Spionerne under en Dynge Hør, der var blevet tørret paa Taget af Huset. Rahab skjulte ikke blot Spionerne, men hun førte ogsaa Soldaterne paa forkert Spor, og paa denne Maade frelste hun dem. Efter at Soldaterne var gaaet, førte Rahab Spionerne ned og fortalte dem, hvad hun havde gjort for dem. Hun fik dem til at love, at naar Israeliterne erobrede Jeriko, at de saa vilde spare hende og hendes Familie og beskytte dem mod Vold. De fortalte hende, hvad hun skulde gøre, naar hun mærkede, at Byen var ved at falde. De bad hende ogsaa om at hænge røde Traade i Vinduet, saa at Hebræerne kunde kende hendes Hus og spare det.

Da Spionerne kom tilbage til Hebræerne, fortalte de Josva om disse Ting, og han gav Instruktioner om, at Rahab skulde beskyttes mod Vold, som Spionerne havde lovet hende. Dette blev gjort.

Der var ingen Broer, ej heller Baade, som de kunde komme over Floden med. Medens Josva var ved at lægge Planer om, hvorledes han skulde faa sin Hær over, talte Herren til ham og lovede ham, at han vilde sørge for en Udvej, saa at hans Folk kunde komme over. Tre Dage efter dette befalede Josva sit Folk til at gøre sig rede. Han fik Præsterne til først at gaa ned til Floden, bærende Arken paa Skuldrene. Saa fulgte Leviterne, der bar Tabernaklet og de hellige Kar, der benyttedes til Ofringen. Efter dem kom hele Mængden, Stamme for Stamme. Hver Stamme havde deres Kvinder og Born med sig. Saa snart som Præsterne gik ned i Floden, holdt Vandet op med at flyde, og der blev tørt Land. Der stod Præsterne stille, indtil hele Mængden var kommet over. Da Præsterne kom op af Floden, flød Vandet som sædvanligt.

Israeliterne slog Lejr paa Flodens Jerikoside. Josva befalede, at hver Stammehovding skulde tage en stor Sten op af Flodlejet. Af disse Sten blev der bygget et Alter. Dette Alter blev rejst til Herrens Ære og for den lykkelige Over-

gang over Floden. Israeliterne fejrede Paaskefesten der; de hostede Kornet, der voksede der, brændte det og spiste det. Mannaen, hvorved Israeliterne i 40 Aar havde opretholdt Livet i Ørkenen, ophorte efter denne Tid at komme mer. Kanaan var rigt, sammenlignet med Ørkenen, og der vilde ikke mere være Brug for Manna. Herren havde fort sit Folk til deres forjættede Land. Landets Erobring og videre Udvikling vilde være et Anliggende, der angik Folket. Intet Folk kan gores stærkt, hvis alt gores for dem.

Jerikos Erobring blev fuldført ved et Mirakel. Josva, der fulgte Herrens Raad og Vejledning, kaldte Præsterne sammen og gav dem Ordre til at gaa rundt om Murene, medens de paa deres Skuldre bar Arken og blæste paa Trompeterne. Det gjorde de i seks Dage. Den syvende Dag samlede Josva de bevæbnede Mænd og hele Folket sammen og fortalte dem, at Byen nu skulde erobres. For, sagde han, Gud vilde faa Væggene til at falde sammen. Miraklet skete, som Josva forudsagde.

Efter Jerikos Erobring sendte Josva tre Tusinde bevæbnede ud for at erobre en By, der hed Ai. Ai var en vigtig og betydelig By, og Erobringen af den var en militær Nødvendighed. Det første Angreb var uheldigt. Det blev snart opdaget, at Grunden til den manglende Sukces var, fordi en af Soldaterne havde overtraadt Loven, som var en Befaling fra Herren. Denne Soldat, der hed Achar, havde taget og skjult Guld til sig selv i Stedet for at give hele Byttet til den fælles Skattebeholdning. Efter at Soldaten havde tilstaaet og var blevet straffet, lykkedes det Josva at erobre Byen.

Med Jerikos og Ais Erobring syntes Erobringen af det forjættede Land sikker.

Spørgsmaal.

1. Hvorledes forberedte Josva Folket, for de kom ind i det forjættede Land?
2. Fortæl, hvorledes Arken blev brugt, da Overgangen over Jordan fandt Sted.
3. Hvor er Jeriko? Eksisterer Byen endnu?
4. Bliver du ved Fortællingen om Overgangen over Jordan paamindet om en anden israelitisk Erfaring? Hvis det er Tilfældet, sammenlign da de to Begivenheder.
5. Hvorfor tror du, at der ikke kom mere Manna, efter at Israeliterne var kommet ind i Kanaan?
6. Fortæl Historien om Spionerne og den Rolle, de spillede i Jerikos Erobring.
7. Hvem var Rahab? Fortæl hendes Historie.
8. Fortæl Historien om Jerikos Erobring.

9. Hvad Rolle spiller Arken i Jerikos Erobring?
10. Fortæl om Achar og Erobringen af Ai.
11. Hvad bestod Achars Synd i?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

23. Juli.

UNGE MENNESKER, DER IKKE VILDE BUKKE FOR
ELLER HILSE PAA EN AFGUD.

Kong Nebukadnezar var en meget dygtig Mand, men han havde endnu noget at lære. Hele sit Liv havde han bedt til Guder af Træ og Sten, og det var ikke let for ham at huske paa Himlens Guds Magt. I vor Fortælling sidste Gang fortalte Daniel ham, at det var Herren, som havde givet Daniel den Drom, som Kongen havde glemt. Hvad gjorde Kongen da for Daniel? Hvad gjorde han for sine tre Venner? Og nu synes Kongen i vor Fortælling i Dag at have glemt alt om Herren og ligeledes alt om, hvor venlig han ønskede at være mod Daniels Venner.

Han lod bygge et stort Billede. Det var højt og dækket af skinnende Guld. Der var ingen høje Ting i Nærheden af det, derfor syntes det endnu højere. Han var saa stolt af denne nye Gud, at han indbød alle Embedsmændene og hele Folket til at komme hen og se det. Da de var kommet sammen, bad han sin Kurer om at give dem hans Budskab. Herolden raabte højt, for at alle kunde høre: »Det befales eder, I mit Folk, at naar I hører Kornetten, Fløjten og al Slags Musik, at I da knæler ned og tilbeder Guldbilledet, som Kongen har ladet stille op. Og de, der ikke falder ned og tilbeder, vil i samme Time blive kastet ind i en gloende Ovn.«

I de Dage gjorde Kongerne virkelig taabelige Ting. Ovnene var meget stor. Den var bygget ind i en Klippehule og var aaben til en Side, saa at Folk paa Afstand kunde se ind i Flammerne. Hvor mange Mennesker tror I vilde vise Ulydighed mod en Konge, naar de vidste, at saadan noget som dette maaske vilde blive deres Straf?

Men der var tre unge Mænd i den store Skare, der havde forsamlet sig der, som vidste, de ikke kunde bede til en Afgud. Deres Gud, vor himmelske Fader, havde meget tydeligt sagt til hele sit Folk: »Du skal ikke have andre Guder for mig. Du skal ikke gore dig udskaaret Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmlen oventil, eller det paa Jorden nedentil eller det, som er i Vandet under Jorden. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud« o. s. v. Men disse tre unge Mænd, Daniels

Venner Sadrak, Mesak og Abed-Nego, havde Mod nok til at staa op, medens alle de andre bøjede sig ned og tilbad Guldbilledet.

Nu var der nogle af Kongens Mænd, der ønskede at faa de Stillinger, som Kongen havde givet disse tre Hebræere. Da de derfor saa, at Daniels Venner ikke knælede ned for Guldbilledet, skyndte de sig til Kongen og sagde: »O, Konge, Kongen leve evindeligt. Nogle af dine Embedsmænd har været ulydige mod dig. De tre hebræiske Prinser vilde ikke bøje sig ned og tilbede dit Guldbillede.«

Kongen blev meget vred, for Konger var hovmodige i de Dage, naar de vidste, at kun faa vovede at vise Ulydighed. Derfor sendte han Bud efter de hebræiske Prinser og sagde: »Er det sandt, o, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, vil I ikke dyrke mine Guder eller tilbede det Guldbillede, jeg har sat op?« Og Daniels Venner svarede: »Vi vidste, hvad det vilde betyde for os, hvis vi ikke bad til din Afgud, men vi kunde ikke. Vi beder til en Gud, der kan frelse os fra din glødende Ovn, hvis det gores nødvendigt. O, Konge, vi kan ikke tjene dine Guder, ej heller tilbede Guldbilledet, som du har stillet op.«

At tænke sig, at disse tre Hebræere vovede at tale og handle, som de gjorde, gjorde Kong Nebukadnezar saa vred, at han næppe vidste, hvad han gjorde. Han raabte: »Gør Ovnen syv Gange varmere og bind disse Mænd godt, I min Hærs mægtige Mænd.«

Saa bandt de stærke Soldater de tre hebræiske Prinser og kastede dem ind i den blafrende Ild.

Fra det Sted, hvor Nebukadnezar sad, kunde han se lige ind i Ovnen. Lige saa snart de tre Mænd var kastet derind, sprang han op, højligent forbavset og sagde: »Kastede vi ikke tre Mænd, bundet paa Hænder og Fødder, ind i Ilden?« Og hans Tjenere svarede: »Jo, det gjorde vi Konge.« Da sagde Kongen: »Men jeg ser fire Mænd, der er løse, spadsere i Midten af Ilden, og det har ikke gjort dem nogen Skade, og den fjerde er lige som Guds Son.«

Saa nærmede Kong Nebukadnezar sig Ovnen og udbrod: »Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I den højeste Guds Tjenere, kom ud af Ilden.« Og Sadrak, Mesak og Abed-Nego kom ud af Ilden.

Og hele den store Menneskeskare saa, at de var lige saa stærke og hele, som de var, for de blev kastet i Ilden; for Ilden havde ingen Magt over dem. Ikke et Haar paa deres Hoved var brændt, heller ikke var deres Toj svedet, og de lugtede ikke engang af Ild.

Saa sagde Nebukadnezar: »Velsignet er den Gud, der har

sendt sin Engel til at passe paa sine Tjenere, der stode paa ham. Der er ingen anden Gud, der kan frelse Menneskene paa denne Maade.«

30. Juli.

BELSAZARS FEST.

Tekst: Daniel 5.

Efter at de tre unge Hebræere var blevet kastet ind i den brændende Ovn, saa Kong Nebukadnezar ind i den store Aabning for at iagttage dem. Hvor mange Mænd var der i Ilden, da han saa ind i den? Hvad sagde han til sine Tjenere? Hvad bad han de tre Hebræere om at gøre?

Og mange Gange igen, for han dode, sagde denne stolte Konge: »Han er den sande Gud, denne Sadrak, Mesak og Abed-Negos Gud.«

Den næste Konge var Nebukadnezars Son, og han havde et Navn, der var næsten lige saa langt som sin Faders. Han hed Belsazar. Han var en meget daarlig Konge. Han brød sig ikke om Herren, ej heller om sit Folk. Det eneste, han brød sig om, var at »have en god Tid«. Engang lavede han en stor Fest og inviterede et Tusind af sine overste til at komme med. Han sendte Bud efter Guld- og Solvkarrene i det hellige Tempel og serverede Vin deri for sine Gæster. Og medens de alle drak af disse hellige Kar fra Guds Tempel, sang de Lovsange til Guder af Guld, Solv, Messing, Jern og Sten.

Midt under Latteren og Festen blev Kongen ligbleg; hans Knæ rystede, og hans Øjne blev store af Rædsel. Gæsterne troede, at han var syg, men han pegede kun med sin rystende Finger paa Væggen bagved ham. Væggen var hvidkalket. En Guldlysestage stod nær derved og kastede sit Lys paa den. Der paa den lyse Væg viste Fingrene af et Menneskes Haand sig, og medens de alle stirrede i Rædsel paa den, begyndte Haanden at skrive paa Væggen. Dette er, hvad den skrev med iøjnefaldende Bogstaver: »Mene, Mene, Tekel, Upharsin«. »Hvad betød disse Ord?« Ingen af dem, der deltog i Festen, vidste mere om det, end du gør, men de blev forfærdelig bange. Rystende af Rædsel raabte Kongen højt, at man skulde bringe de viseste Mænd i Riget ind til ham. Da de var samlet sammen, talte Kongen til dem og sagde: »Hvem af eder, der kan læse det, der staar skrevet, og fortælle mig, hvad det betyder, skal klædes i Purpur og bære en Guldkæde om sin Hals og være den trediemægtigste i Riget.«

Men de blot stirrede og stirrede og rystede paa Hovedet. Ikke en af dem kunde sige, hvad de forfærdelige Ord betød.

Hvorledes kunde de finde ud af det? Kongen var ved at blive syg af Frygt, og hans Fyrster vidste ikke, hvad de skulde gøre.

Da kom Dronningen og sagde til Kongen: »Kongen leve evindeligt. Lad ikke dine Tanker forvirre dig og skift ikke Farve. Der er en Mand i dit Rige, i hvem de hellige Guders Aand er. Din Fader Nebukadnezar havde Tillid til ham, hans Navn er Daniel. Kald ham, og han vil fortælle dig Betydningen af Ordene.«

Derfor blev Daniel kaldt for Kongen, der sagde: »Er du den Daniel, som min Fader førte til dette Land for længe siden? Jeg har hørt, at du er meget klog. Hvis du kan læse disse Ord og fortælle mig, hvad de betyder, da skal du blive klædt i Purpur og bære en Guldkæde om din Hals og være den trediemægtigste i Riget.«

Da svarede Daniel og sagde: »Behold du dine Foræringer og giv en anden dine Gaver, jeg skal alligevel læse Skriften og fortælle dig, hvad den betyder.« Da han igen saa paa Skriften paa den store hvide Væg, sagde han: »Dette er Udtydningen. Herren maa straffe dig, o Konge, han maa tage dit Kongedømme fra dig, fordi du har glemt at tænke paa ham. Du véd, hvorledes han frelste de tre hebræiske unge Mænd, og dog har du ikke tænkt paa ham. Men du har taget de hellige Kar ud af hans Tempel og har drukket Vin af dem. Og du priste de Guder af Sølv og af Guld, som ikke kan se eller høre, men du har ikke prist Himmelens Gud.«

Medens Daniel sagde dette, marcherede en Hær af stærke brune Faarehyrder gennem de mørke Gader for at tage Kongens Palads.

Da Morgenens kom, var denne skønne By blevet taget af en anden Konge, og i sit eget Palads laa Kong Belsazar død.

ET VIDNESBYRD.

Selve vort Liv og vore Handlinger skulde vidne om Jesu Kristi Evangelium og dets Resultater i Medlemmernes Liv og Levned. Jeg har aldrig mistet noget i denne Verden ved at adlyde Guds Love. Jeg har aldrig mistet noget i min Egenkab af Senator for de Forenede Stater ved ikke at hengive mig til de Ting, der er forbudt af min Kirke. Jeg har aldrig i mit Liv drukket Spiritus, og jeg har heller aldrig roget. Jeg har aldrig fundet det nødvendigt at gøre disse Ting for at vinde de Menneskers Respekt og Gunst, der bruger disse Ting. Tværtimod ønsker jeg at bevidne, at der ikke har været

noget, for hvilket jeg er blevet respekteret og æret mere end min Hengivenhed for den Tro, jeg har. Jeg kan tilføje religiøs Tro og moralsk Tro, hvilken sidste er en meget væsentlig Del af vore Lærdomme som en Kirke. Jeg tror ikke, der er noget hæderligt Kald, hvortil et Menneske kan kaldes, enten det er i det privates eller det offentliges Tjeneste, hvor han, for at have Fremgang og Held, maa bryde Guds Love. Der er ikke nogen Nødvendighed for det, og jeg ønsker at sige, at naarsomhelst Folk, der ved, at Kirkens Love forbyder visse Handlinger, ser et Medlem af Kirken krænke dem, i Stedet for at vinde Menneskers Respekt, mister han den ved et saadant Brud. — Ældste Reed Smoot, af de Tolvs Raad.

TRO OG FØRERSKAB.

Et Menneskes Tro er i sidste Analyse dets Blik paa og dets Forstaaelse af Livet. Hvadenten det er i Forretning, i Politik, i Opdragelse og Uddannelse eller i hvilket som helst Slægtskab med Livet, er den Tro, at aandelige Værdier er vigtigere end materielle Værdier, den Tro, at Verden blev skabt væsentligt med det for Øje, at den skulde være til Menneskets Bedste, og at Gud spiller en virkelig Rolle i Verden, en Stilling, der tiltrækker sig Opmærksomhed. Mennesker holder af at følge ham, som nærer Tro, Haab og Glæde til Livet. Der er, som Jakob; den store Psykolog, sagde, en Vilje, der ønsker at tro. Og en Vilje til at tro har noget at gøre med vore Haabs Virkeliggørelse. Det er kun en anden Maade at sige det paa, hvad de Sidste Dages Hellige altid har gjort Krav paa, at Tro er en virkelig Magt. Lederen, der er i Besiddelse af Tro, ejer en Magt, som vil inspirere andre til et bedre Liv. Tro avler Tro, akkurat ligesom Kærlighed avler Kærlighed. Uden Tro er der ikke nogen intelligent Planlægning af Fremtiden, og den sande Leder er hovedsagelig beskæftiget med Skabelsen af en bedre Fremtid. Han er et Menneske, der ser fremad, han har Tro paa Fremtiden paa Grund af sin Tro paa Gud og Menneskeheden. — M. I. A. Manual.

Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse, over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham Tusinde Aar. (Aab. 20: 5, 6.)

Dette Guds Værk besidder i sig selv Principper af en naturlig Styrke, der vil sætte det i Stand til at klare enhver Storm, overleve alt Had, som er født af Uvidenhed og Fordom, og vil dog vise sig selv at være, hvad det virkelig er, Guds Kraft til Frelse for alle dem, som tror og adlyder det. — Brigham H. Roberts.

Det, vi bliver ved med at gøre, bliver let at gøre, ikke at Tingens Natur har forandret sig, men at vor Kraft til at udføre den er blevet forøget. — Præsident Heber J. Grant.

»Og han sagde til mig: Se, der er ikkun to Kirker: den ene er Guds Lams Kirke, og den anden er Djævelens Kirke; altsaa: Hvo, som ikke hører til Guds Lams Kirke, hører til den store Kirke, hvilken er Vederstyggelighedens Moder, og hun er al Jordens Skoge.« — Første Nephis Bog 14: 10.

»Og min Vingaard er bleven aldeles fordærvet, og der er ingen, der gør noget, undtagen nogle faa; og de fare vild i mange Ting formedelst Præstelist, fordi alles Hjerter ere fordærvede.« — Pagtens Bog 33: 4.

Gud giver enhver Valget mellem Sandhed og Fred. Tag, hvilket du ønsker; du kan aldrig have begge Dele.

Emerson.

INDHOLD:

Den evige Ægteskabspagt..	313	Redaktionelt	324
Den Danske Mission	318	Søndagsskolen	326
Mindedage	319	Lektier for Børneklasser ..	326
Efterkommer af Sidney Rigdon aflægges Vidnesbyrd	320	Et Vidnesbyrd.....	334
Salvelse og Haandspaalægelse	322	Tro og Førerskab	335

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.